

ת"פ 18/08/18417 - מדינת ישראל נגד יוסף יצחק נמירובסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-08-18417 מדינת ישראל נ' נמירובסקי
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין:	מדינת ישראל
המאשימה:	עו"ד יהונתן יודץ'
	נגד
הנאשם:	יוסף יצחק נמירובסקי עו"ד נח אולשא

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ג-1977.

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 22.12.17, סמוך לשעה 15:45, במסגרת עבודתו, הגיע א"א (להלן גם: "אכרם" או "המתלון") לרוחב הרוב רינס בירושלים והחל לבדוק מודעות עלلوح המודעות במקום. באותו שעה, על רקע טענת הנאשם וחברו יהושע רודניק (להלן: "יהושע"), כי המתלון מכשה מודעות שהם תלוי קודם לכך, חסמו הנאשם יהושע את רכבו של המתלון עם רכבם, יצאו מהרכב וניגשו למotelון. בהמשך תקפו הנאשם יהושע בצוותא את המתלון בכר שדחפו אותו מספר פעמים והואו אותו מכות אגרוף בגופו. המתלון דימם מאפו ונגרם לו שבר באף.

2. הנאשם כפר במיחס לו, אישר כי המתלון הדליק מודעות שכיסו מודעות שהוא יהושע תלוי קודם לכך, טען כי כשהגיא למקום הוא יהושע חנו מאחורי רכבו של המתלון אך לא חסמו אותו, כי יהושע יצא מהרכב והתעמת עם המתלון בעימות מיולי בלבד, הנאשם ראה שההתקפה ביןיהם תנgra כלשהי, אך הוא לא יודע מי התקיל בה, ומכל מקום טען שהוא עצמו לא תקף ולא פגע באיש, לא דחף את המתלון ולא היכה אותו במכת אגרוף. עוד נטען כי המתלון נכנס לרכבו, נסע לאחור במהירות, פגע עם רכבו ברכבו של הנאשם ועזב את המקום.

3. מטעם המאשימה נשמעו עדות המתלון, עדות רופא המשפחה שטיפול במתלון ביום האירוע ועדות שוטר שהשתתף בחקירה. כן הוגשו מסמכים רפואיים שערכו רופא המשפחה ורופא נסף שבדק את המתלון, הודיעת הנאשם במשטרת, הודיעתו של יהושע ומצרדים מתיק החקירה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ומר אליו בוהדנה, העובד אף הוא בתחום הדבקת המודעות ומכיר את הנאשם ואת המתلون. כן הוגשו מטעם ההגנה תמונות של מקום האירוע, תרשימים שערכו הנאשם והמתلون ביחס לאירוע, הודעת המתلون במשטרה וכותב האישום שהוגש נגד יהושע.

הראיות

המתلون

4. بعدותו של המתلون בבית משפט הוא תiar כי עבד בהדבקת מודעות על לוחות המודעות וכי ביום האירוע מעסיקו שלח אותו להדבק בשנית מודעות שכבר הדליק מוקדם יותר באותו היום, אך כוסו על ידי מודעות שתלה הנאשם. הוא עשה במצב מעסיקו, וכששים התישב ברכבו, ואז הגיעו למקום הנאשם יהושע, אשר חסמו את רכבו מאחור. השניים ירדו מרכבם והכו אותו בעודו ישב ברכב. הוא ניסה לבrho לעבר הכסא הסמוך, אך הם משכו אותו ברגליו והוסיפו להכותו ברגלים, ואף קיללו אותו, וכעבור כמה דקות הניחו לו וברחו מהמקום בנסיעה מהירה. כתוצאה מהמקות הוא דים מאפו, ובהמשך התברר כי אף נשבר והוא נזקן לניתוח, ולבסוף גם עזב את עבודתו בתחום הדבקת המודעות שבו עבד במשך שנים. לאחר האירוע הנאשם התקשר אליו מספר פעמים, קילל אותו ואים לרצוח אותו. המתلون עמד על כך שהנ帀ה הוא שהתקשר, ושלל את הטענה כי היה זה יהושע.

במהלך חקירתו הנגדית ציר המתلون תרשימים של מקום האירוע והסביר באמצעות התרשים באיזה אופן עצר רכבו של הנאשם מאחוריו רכבו שלו וחסם אותו. עוד הבHIR המתلون כי מדובר באירוע קצר שארך דקות ספורות בלבד, כי בתחילת הנאשם יהושע הכו אותו בפניו, וכשניסה לבrho לעבר הכסא הסמוך הכו אותו ברגליו, וכן טען כי הנאשם הכה אותו בפניו בעזרת מקל. לדבריו, גם יהושע וגם הנאשם החזיקו בידיהם קרשימים והכו אותו עם הקרשימים ובעזרת הידיים. המתلون חחש כי המשיך להדבק מודעות לאחר האירוע ועמד על כך כי מיד לאחר שעזב את המקום ניגש להגיש תלונה במשטרה.

5. בהודעתו של המתلون במשטרה מיום 22.12.17 (נ/4) הוא תiar כי ביום עזב האירוע הדבק מודעות על לוחות המודעות במסגרת עבודתו וכי סמוך לשעה 15:45 הגיעו הנאשם יהושע עם רכבם למקום שבו עבד, חסמו את רכבו, יצאו מהרכב והכו אותו עם קרשימים על ידו, על כתפו וברגליו, וכן הכו אותו במכות אגרוף בפניו. הוא ניסה להניע את רכבו כדי לבrho, ואחד מהשנים פתח את תא המטען של רכבו של המתلون ושפר בו דבק ושבר חלק פלסטי המכסה את חוטי החשמל ברכב. כשעזב את המקום网小编 הבהיר אליו ארבע פעמים, קילל אותו ואת משפחתו ואים שיירוג אותו. גובה ההודעה של המתلون כתוב הערת חוקר בגוף ההודעה ולפיה לא הבחן בחבלות על גופו של המתلون.

מתוך הודעת המתلون במשטרה לא ניתן להבין למי מהשנים הוא מייחס את גרימת הנזק לרכבו, ואולם בעדותו במשפט הוא הבHIR כי התקoon לשניהם גם יחד (עמ' 11 שורה 11).

6. מספר סתיות עלו בין אמרתו של המתلون במשטרה לבין עדותו במשפט. כך למשל, בנויגוד להודעתו במשטרה, בעדותו בבית המשפט לא תיאר את הנזק לרכב ואת שפיכת הדבק בתא המטען גם שונשאל על כך מפורשות (עמ' 1

8 שורות 11-9). עם זאת, לאחר שעומת בחקירה נגדית עם הودעתו במשטרה בעניין זה, אישר את הדברים (עמ' 11 שורה 19). בנוסף, בעונספט טען כי הנאשם ויושע ברחו מהמקום (עמ' 10 שורות 24-27), בעוד שבהודעתו במשטרה אמר שהוא זה שברח (נ/4 שורה 9) והתקשה לישב את הסטייה (עמ' 11 שורות 1-8 ושורות 20-27). כשטייר המתלוון את האירוע בחקירה הראשית אמר כי לא זכר מה הנאשם ויושע החזיקו בידיהם (עמ' 6 שורה 25), טענה המעליה תמייה לנוכח טענתו במשטרה לפיה השני החזיקו קרשימ, מעשה שאינו שגרתי וקשה לשוכח אותו.

אוסף כי טענתו של המתלוון על כך שהוכה על ידי שניים באמצעות מקלות ברגליו ובפלג גופו העליון, אינה מתיחסת עם העדרם של כל סימני פגעה על גופו של המתלוון.

טענת המתלוון לפיה כנסע למשטרה לאחר האירוע עצר את הרכב מצד כל פעם כאשרה שהנאשם מתקשר אליו, ענה לטלפון, שמע אותו מקהל ואז המשיך לנסוע (עמ' 12 שורות 11-9) גם היא טענה מזוירה שקשה לקבללה, ואולם בעניין זה התרשםתי כי הדברים נאמרו לנוכח חששות המתלוון כי ב"כ הנאשם מנסה להוביל אותו להודאות בכך שדיבר בטלפון בזמן הנהיגה ולא מתור מניע הקשור לתיק.

אף על פי כן, ככלם של דברים מחייב זהירות מיוחדת בבחינת עדותו של המתלוון ובקביעת עובדות על פיה.

יושע

7. בהודעתו של יושע מיום 28.1.18 שהוגשה בהסכמה (ת/3), הוא נחקר בחשד לאיומים, תקיפה והזק לרכוש. יושע תיאר כי המתלוון כיסה באמצעות מודעות שחדבוק את המודעות שהוא והנאשם תלו קודם לו, ושל כך הם חיפשו אותו. כשהמצאו אותו, שאלוהו מדוע הוא מכסה את המודעות והמתלוון קילל אותם. בעקבות כך החל "בלגן" כלשהו, "דחיפות ודברים", ולאחר הריב המתלוון נכנס לרכבו, נסע אחרת, פגע ברכבו של הנאשם ונסע מהמקום. יושע תיאר כי ראה בעינוי את המתלוון כשהוא מכסה את המודעות שהוא והנאשם הדבוקו ושל כך חיפש אותו. יושע תיאר כי האירוע כלו ארך כשתי דקות וכי המעסיק של המתלוון שילם לנאים על הנזק שהמתלוון גרם לרכבו. עוד טען יושע, כי המגע הפיזי היחיד עם המתלוון היה דחיפות וכי מי שדחף את המתלוון, או הוא והנאשם וכי המתלוון דחף אותם. יושע הוסיף כי יתכן שלקח מהמתלוון את המודעות שחדבוק, אך לא עשה דבר מה מעבר לכך. בהמשך נשאל יושע מה עשה הנאשם והשיב "**שום דבר, חוץ מלצעוק שום דבר**", וכאשר נשאל האם הנאשם דחף השיב "**יכול להיות**". יושע הוסיף כי האירוע החל בצעקות ובכך שהוא הסיר את המודעות שהמתלוון הדבוק וכי תוך כדי כך התפתחו דחיפות ונשפר דבק על הרצפה מטור הדלי שעמד מחוץ לרכב. יושע הודה כי איים על המתלוון ואמר לו שירוג אותו, שירצת אותו ואיים לפגוע גם באמו ואשתו של המתלוון, אך לא התקoon לפגוע באיש ואמר את הדברים בשעת כעס. יושע הכחיש כי תקף את הנאשם באמצעות קרשימ, אישר כי יתכן שהיכא אותו במכות אגרוף ואמר כי לא יתכן שהמתלוון נחבל כתוצאה מהמוכות שכן לאחר האירוע הוא המשיך להדבוק מודעות. בהמשך אישר יושע כי יתכן שהו הוא פתח את מכסה התא האחורי של רכבו של המתלוון ושפר את הדבק בתוך הרכב והשיב כי אינו זכר האם שבר את הפלסטייק המכסה את מערכת החיווט ליד הגה הרכב.

8. כתוב האישום שהוגש נגד יושע (נ/5) מיחס לו עבירות איומים וחבלה חמורה והעובדות הנטען בו דומות לאלה

שכתב האישום שהוגש נגד הנאשם, אלא בנוסף לו סעיף המיחס לו אiemים על המתalon במהלך המשפט מספר שיחות טלפון שהתקשר יהושע, מהטלפון הניד שלו, אל המתalon. הנאשם מופיע עד תביעה 2 בכתב האישום שהוגש נגד יהושע.

9. משעה שהודיעו של יהושע הוגשה בהסכמה ללא חקירה נגדית, יש לקבל את כל האמור בה כראיה שהצדדים מסכימים על תוכנה.

עמדתה של המאשימה, אשר כללה את הנאשם בראשית עדי ה התביעה נגד יהושע אכן מעוררת תמייהה, שכן בסיכוןיה בתקן הנוכחי ביקשה לדוחות את גרטסו, ואולם עניין זה רלבנטי יותר למשפטו של יהושע מאשר למשפטו של הנאשם עצמו.

הנאשם

10. בהודיעו של הנאשם במשטרה מיום 18.6.18, הוא תיאר כי האירוע המתרחש בין יהושע לבין המתalon, כי באותו יום המתalon כספה את המודעות שהיושע הדבק בלילה וכי הדבר היה כושא לפני כניסה השבת. לדבריו, הם הגיעו במתalon באקראי ליד בית הכנסת שבו מבחן מודעות עלلوح המודעות, התחיל ויכוח ומריבה בין יהושע לבין המתalon שככל מכות וקללות. בשלב מסוים המתalon נכנס לרכב, הנאשם חשב שהוא עשה זאת כדי להוציא חפץ כלשהו, ועל כן בשלב זה הוא מנע מהמתalon לצאת מן הרכב. הנאשם תיאר כי עמד עם רכבו מאחוריו הרכב של המתalon וכשהמתalon נסע לאחור, הוא פגע בו ועייקם את דלת הרכב ואת הכנף. הנאשם שלל מכל וכל כי היה שותף לאירוע האלים, אך אישר כי בין יהושע לבין המתalon הייתה תגרה קצרה שכלה דחיפות ואשר נמשכה שניות בודדות. הנאשם חחש כי איים על המתalon או כי תקף אותו בדרך כלשהו. כשהسئل הנאשם האם היו דחיפות בין יהושע לבין המתalon, השיב כי בסך הכל מנע מהמתalon לצאת מרכבו. הנאשם שלל את הטענה כי שוחרע עם המתalon לאחר האירוע, אך טען כי יהושע שוחרע עמו ומספר לו על אודוט השיחה. הנאשם שלל את הטענה כי שפרק דבר ברכבו של המתalon ושלל את הטענה כי יהושע תקף את המתalon באמצעות מקל וכי הוא עצמו גרם נזק לרכבו של המתalon.

11. בעדותו במשפט הנאשם תיאר כי הוא בעליים של חברת פרסום העוסקת בתליית מודעות. ביום האירוע, כושא לפני כניסה השבת, המתalon הדבק מודעות שכיסו מודעות שהוא הדבק בלילה הקודם. הוא נסע ברכבו כשיהושע, עבד שלו, ישב לצידו והם הגיעו באקראי את המתalon ליד בית הכנסת. הוא עצר את רכבו מאחוריו רכבו של המתalon, יהושע יצא מהרכב והחלו ביניהם ויכוחים, צעקות וקללות. הוא ראה את המתalon רץ לעבר רכבו וחשב שהוא מתכוון להביא חפץ כלשהו כדי לתקוף באמצעותו את יהושע. لكن יצא מהרכבו כשהמתalon נכנס לרכבו והוא חසם את הרכב בגפו ולא נתן לו לצאת. לאחר כמה שניות, המתalon יצא מהרכב, קילל אותו והairoע הסתיים. הנאשם לא זכר את התנהלות הדברים המדויקת ולא זכר האם היו בין הצדדים חילופי דברים בעל פה ומה תוכנם, אך לטענתו "לא היו מכות ולא אגרופים ולא אiomים". הנאשם הוסיף כי כשהמתalon עזב את המקום הוא נסע לאחור ופגע עם רכבו ברכב של המתalon וגרם לנזק בכנף. לדבריו, המתalon עזב את המקום, ולפי מה שיהושע סיפר לו - המשיך לעבוד כרגיל.

בחקירתו הנגדית שלל הנאשם את הטענה כי הוא יהושע חיפשו את המתalon כדי להטעמת עמו על מעשי, ועמד

בתוקף על טענתו כי נפגשו באקרים. עוד עמד על הטענה כי לא נצמד עם רכבו לרכב של המתלון אלא שchnerה לפחות מטר מאחוריו הרכב. הנאשם לא זכר היכן עמד המתלון כשהגיעו, לא זכר מה היו מעשי של יהושע והתקשה לתאר את האירוע לפרטיהם. בסופו של דבר אמר שדחף את המתלון, אך מיד לאחר מכן אמר שלא נגע בו פיזית.

12. עדותו של הנאשם אף היא מקימה תהיות ותמיות לא מעוטות. טענתו של הנאשם כי הוא יהושע נפגש עם המתלון באקרים (עמ' 25 שורה 6) סותרת את טענתו של יהושע בעניין זה, והרשות היה כי הנאשם מנסה להרחיק את עצמו מהאירוע ולשווות לו אופי שגרתי בעודו של מעשה מדובר היה בעימות יום עם המתלון. יודגש כי אין כל פסול בעימות יום כאמור, על רקע הטענות ההדדיות לפגיעה זה בעובdotו של זה, ורק המעבר משיח מילולי לאלימות ולאיומים הוא שוויוה לו אופי בלתי חוקי.

חלק ניכר מתחשובותיו של הנאשם לשאלות הנוגעות למהלך האירוע זכו לתשובה כי אינו זוכר (עמ' 24 שורות 12-5, עמ' 27, עמ' 30 שורות 19-30) ונראה היה כי גם בדרך זו הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מהאירוע, ולהימנע מתיאורים שעלו לחשוף את היקף מעורבותו האמתי בו.

כאשר נשאל הנאשם ברגע "אתה אומר שלא נגע במתלון" השיב כך: "**אולי היו בינוינו ויכולות בקטנה לאחר שהוא יצא מהרכב. ענין של שניות בודדות.**" (עמ' 28 שורות 4-5). הנאשם התבקש להסביר את כוונתו בביטוי זה, הסתבר בדבריו ונ��ט בביטוי "**התגששות הדדיות של יכולות**" (עמ' 28 שורות 9-10) וכשנסאל על ידי בית המשפט למה הכוונה "**התגששות**" השיב "**קצת יכולות**" (עמ' 28 שורה 11). הנאשם נשאל שוב ושוב האם היו דחיפות ונתקן תשיבות מתחמקות (עמ' 28 שורות 12-17), אמר שדחף את המתלון (עמ' 28 שורה 25) וחזר בו מאמרה זו זמן קצר לאחר מכן כשטען שלא נגע בו פיזית (עמ' 29 שורה 2). גם תששובותיו של הנאשם לשאלות אם נשפך דבק ברכב של המתלון היו מתחמקות, ובשלב זה בעודותיו הנמיך את קולו כמעט עד כדי לחש, ונראה היה כמה שמנסה להימנע מכח שדבריו יישמעו. ההתרשםות מעודותיו של הנאשם מנסה לקבל את גרטתו ולקבוע ממצאים על בסיס עדותו, לא כל שכן לקבללה במלואה.

ראיות נוספות

13. סיכום ביקור של המתלון אצל רופא המשפחה, ד"ר מוחמד עיאד מיום 22.12.17 (ת/4), מלמד כי המתלון התלון באותו יום על כאבי ראש, סחרחות, כאבי גב, צואר וכתפיים וכן על כאבים ברגליים. על פי הממצאים בתעודה הרפואית אין סימנים לשברים. המתלון סבל מדימום באף שנעוצר באמצעות לחץ על המקום. לא הייתה התרשםות לחבלה נירולוגית ונרשמו למתלון תרופות.

הרופא נחקר נגדית בבית המשפט על המסמך שערף, הבahir כי המקלה כלל אינו זכור לו, והשיב כי הפגעה injury whiplash המופיעה בחלק האבחנות בסיקום הביקור שערף, יכולה להיגרם באמצעות סוגים שונים של מנגנוןים, כגון נפילה גבוהה או מכיה, ולאו דווקא כתוצאה מתאונת דרכיים.

14. מסמך רפואי נוסף שעליו חתום ד"ר קאסם חמידאן ואשר נערכ כעשרה ימים לאחר האירוע, ביום 2.1.18 (ת/5), מלמד על קיומה של סטיית מחיצה לצד שמאל באפו של המתלון, סטיית גשר האף לימין, ללא נזלת ולא גודש וכי נעשה ניסיון לשחזר, ללא הצלחה.

המסמך הרפואי הוגש بصورة של פلت מחשב. אין מדובר בחווית דעת מומחה ולא ניתן ללמידה אם הסטייה הקיימת במחיצה ובגשר האף של המתלון, הם תולדה של המכות שספג, לטענתו, במהלך האירוע.

13.5.18 מסמך נוסף שהוגש מטעם המאשימה הוא זיכרון דברים שכותב השוטר פנחס סרי-לו (ת/2) ולפיו ביום 15 שוחח טלפון עם בנימין, מעסיקו של המתלון אשר הבהיר כי שילם לנאמן או ליהושע על נזק שנגרם לרכבם, אמר כי בין לבנים יש סכום כספי והואיף כי אין יודע האם רכבו של המתלון ניזוק במהלך האירוע.

הדברים שכותב השוטר בזיכרוןם קבילים בהיותם עדות מפני השמורה, ועל כן הם נטולים כל ערך ראוי. אצ"ן, כי העדרה של מחלוקת על כך שמספר הטלפון שלו חיג השוטר הוא מספר הטלפון של בנימין, מעסיקו של המתלון, אין בה כדי להוות ראייה מספקת לזיהותו של הדובר מעברו השני של הקו, וממילא לא יכולה להיות ראייה לאמתות תוכן הדברים שאמר.

16. אליהו בוהדנה עובד אף הוא בהדבקת מודעות בחברה אחרת מזה של הנאם, ומכיר את הנאם ואת המתלון על רקע עיסוקם המשותף. לדבריו, באחד הימים המתלון התקשר אליו בשעת ערב ותיאר באוזנו ויכוח שהיה לו עם הנאם בנוגע להדבקת מודעות, ומספר לו כי במהלך הויכוח נשמעו קללות הדדיות ואירעו דחיפות הדדיות, וכי המתלון אמר לו שהוא מתכוון "להראות ליוסי מה זה", כי הוא מתכוון להגיש על הנאם תלונה ו"להוציא" ממנו כספ. העד הבין מהמתלון כי מצד הנאם היה יותר מאדם אחד, אך לא ידע לומר מי היה האדם הנוסף.

עדותם של אליהו היא יכולה עדות מפני השמורה, שאף על בסיסה קשה לקבוע עובדות בשל העובדה כי אליהו לא זכר פרטים את השיחה ואת נסיבותה. ניתן להניח כי תכליתה של עדות זו הייתה לבסס הוכחה לטינה שחש המתלון כלפי הנאם. ואולם, אף אם המתלוןאמין אמר אליהו דברים דומים, אין בכך אלא כדי ללמד על הפגיעה שחש לנוכח מעשייהם של הנאם ויהושע.

דין והכרעה

17. מתוך עדותם של המתלון התרשםתי כי הוא אכן חווה אירוע אלים במידה מסוימת מצד הנאם ויהושע. עם זאת ההתרשות היא כי הוא היה מוטרד במיוחד ממיוחד מהഫדים הכספיים שנגרמו לו כתוצאה מהאירוע, אובדן מקום העבודה וההוצאות הרפואיות, ופחות מהכאב והפגיעה הפיזית. התרשות זו מקשה לקבוע ממצאים עובדיתיים רק על בסיס עדותם של המתלון.

18. כאן המקום לציט, כי המתלון הבהיר כי כשעוזב את המקום פגע עם רכבו ברכב של הנאם כפי שטענו הנאם ויהושע. נושא זה הוא צדי ואני חלק מעבודות כתוב האישום. עם זאת, השאלה האם המעסיק של המתלון שילם לנאם כסף בגין הנזק שננטען כי נגרם לריבו על ידי המתלון (עמ' 29 שורה 33 - עמ' 30 שורה 5), היא רלבנטית לבחינת הגרסאות של הנאם וגם של המתלון ויכולת הייתה להשפיע על קביעת מהימנותם. בעניין זה המשטרת הסתפקה בגביהית ראייה שאינה קבילה, ולא גבתה הودעה מהמעסיק, וגם הנאם לא זמין אותו לעדות, הגם שפרטיו המלאים היו בידו. משעה שהיא בידי שני הצדדיםلزم את העד לעדות ולא עשו כן, לא אזקוף מחדל ראוייה זה

לחובת אף אחד מן הצדדים.

19. נראה כי בסופו של יום גם המאשימה אינה מקבלת את גרטתו של המתלון במלואה, שכן חרב טענת המתלון כי לאחר האירוע הנאשם הוא שהתקשר אליו שוב ושוב קילל אותו ואיים עליו, היא ייחסה מעשים אלה ליהושע, במסגרת כתוב האישום שהוגש נגדו (נ/5 בסעיף 5).

20. עדותו של יהושע, שהצדדים מסכימים על תוכנה, מבססת את העובדה כי הנאשם ויוהשע חיפשו את המתלון ביום האירוע כדי להתעמת איתה על כך שכיסה את המודעות שהדיביקו וכשפגשוו התפתח ביניהם עימות מילולי ופיזי שכלל גם דחיפות הדדיות. בסופו של יום, למורת גרטתו המתפעלת בעניין זה, גם הנאשם הודה בהתרחשות זו של דחיפות הדדיות, ואף לעלה מכך- הודה כי במהלך האירוע הפעיל כח פיזי כדי למנוע מהמתלון לצאת מרכבו. על כן ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר כי התרחשויות אלה אממו אירעו, וכי שני הצדדים ושלשות המעורבים באירוע נטלו בהן חלק.

21. את השאלה האם ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, ממצאים בדבר מעשי אלימות חמורים יותר שביצעו הנאשם ויוהשע כלפי המתלון, אשר גרמו לחבלות הנטעןות בכתב האישום, יש לבחון, בנסיבות אלה, ובהעדן של ראיות נוספות, על רקע המסמכים הרפואיים ועדות רופא המשפחה. אלה אין בהם כדי לבסס ברמה הריאיתית הנדרשת את הטענה כי כתוצאה מהמוכחות שספג המתלון באירוע נשבר אףו. רופא המשפחה שבדק אותו מיד לאחר האירוע לא התרשם מקייםו של שבר באף, והחבלה שהוא מתאר היא דימום מהאף שנעוצר באמצעות לחץ.

22. התעודה הרפואיה שערך ד"ר חמדאן, גם שהוגשה בהסכם, אינה ערוכה כחוות דעת, ובפרט נעדר ממנו הקשר הסיבתי הנדרש בין הממצא שהתגלה עשרה ימים לאחר האירוע של סטייה במחיצה וגבגר האף, לבין האירוע האלים שבו היו מעורבים הנאשם והמתלון. לא הובהר, ואף לא נכתב במסמך הרפואי, האם סטייה כאמור היא בהכרח תוצאה של חבלה, מה גילה של חבלה זו, האם "יתכן כי הייתה קיימת קודם לאירוע נושא כתוב האישום או אירוע אחריו, והאם משמעותה היא "שבר באף" כפי שנכתב בעבודות כתוב האישום.

23. מנגד, לא נסתרה הראייה לפיה מיד לאחר האירוע המתלון דימם מאפו, וסמיכות הזמנים מאפשרת לקבוע כי היה זה כתוצאה ממשיעי האלים שאירעו במהלך הדחיפות ו"התגשות הדדיות", כלשונו של הנאשם.

לא נעלמה מענייני הערת החוקר ב/4 שורה 40, לפיו אינו מבחין בסימני חבלה על המתלון, ואולם מצאתי כי עדותו של רופא המשפחה שבדק את המתלון זמן קצר מאד לאחר האירוע ויזיה את הדימום מאפו, היא עדות אובייקטיבית שאין לפיקפק ב邏輯יותה, ואני מעדיפה אותה על פי הערת החוקר, שייתכן כי לא הבחן בבדיקה חיונית חפזה בדימום שבאף.

לפיכך, המסמכים הרפואיים מאפשרים להסיק, מעבר לספק סביר, כי במהלך האירוע האלים המתלון ספג מכחה באפו וכותצאה ממנו נגרם לו דימום שנעוצר בעקבות לחץ על המקומ.

24. מכלול הראיות שהתקבלו מאפשר לקבוע מעבר לספק סביר את העובדות הבאות: המתלוון, שעסוק בהדבקת מודעות, עורר את כעסם של הנאשם ויושע בשל כך שכיסה מודעות שהדביקו הם קודם לכך. השניים חיפשו אותו כדי להתעמת עמו, וכשמצאו אותו עומד לידلوح המודעות, התעמתו עמו מילולית ויושעו אף תלש מהלווח את המודעת שהדביך המתלוון.

במהלך האירוע המתלוון נכנס לרכבו והנ帀ם מנע ממנה בכך מלצאת ממנו. החלו דחיפות הדדיות ותגרת ידים, במהלך אחד מהשנים - הנאשם או יושע - שבחרו יחד לצורף עימות זה, הכה את המתלוון באפו וגרם לדימום מהאף. לא ניתן לקבוע מי מהשנים הוא שהכה את המכח שגרמה לדימום, ואולם הנאשם אחראי לעבירה זו מכח דיני השותפות.

הdimום שנגרם, אף אם אינו תוצאה של שבר באף, אינו חבלה של מה בכך.

בנוספּ, גם אם ניתן היה לקבוע כי המתלוון הוא שהחל בדחיפות (ואגדיש כי הראיות אין אפשרות לבסס קביעה זו), מובן כי לא הייתה עומדת לנ帀ם הגנה עצמית, שכן הוא הגיע למקום מיזמתו על מנת להתעמת עם המתלוון ובכל רגע במהלך האירוע אף היה בידו לעזוב את המקום מבלי לנתקוט באלים.

25. העובדות שנקבעו מבסיסות עבירות תגרה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם אמן לאושם בעבירות אלה, אלא)oוושם בעבירות אלימות חמורה מהן. עם זאת, העבירה שבה הנאשם אמן כוללת את יסודותיהן של עבירות אלה, ועל כן ניתן לנ帀ם הזדמנויות סבירה להתגונן גם מפנין.

26. לנוכח האמור לעיל אני מרשים את הנאשם בעבירת תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 ובעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

27. בהסכמה הצדדים הכרעת הדין נחתמה ופורסמה ללא שימוש. המזיכירות תשלח עותק מהכרעת הדין לצדים.

28. שמיעת הטיעונים לעונש מתקיים במועד שנקבע לשימוש הכרעת הדין.

ניתנה היום, כ"ב אדר תש"פ, 18 מרץ 2020, בהעדר הצדדים